

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/64/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621201419
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1621201419.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Márie Šimkovej v trestnej veci obžalovaného T. K. pre prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/43/2021 zo dňa 24.03.2022 na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.11.2022 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného T. K., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného T. K. vinným zo spáchania prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 20.05.2021 v čase okolo 20:55 v obci Veľké Leváre po Štefánikovej ulici viedol osobné motorové vozidlo zn. Alfa Romeo, striebornej farby, ev. č. U V.:I kde bol vizuálnou kontrolou na mieste vodiča spozorovaný hliadkou OO PZ Malacky, s volacím znakom Medúza 115, ktorá z osobnej a miestnej znalosti mala vedomosť o tom, že obvinený má uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá, z uvedeného dôvodu na služobnom motorovom vozidle rozsvietila svetelnú signalizáciu s nápisom STOP spolu so zvukovými signálmi, na čo obvinený zareagoval tak, že s motorovým vozidlom začal unikať pre hliadkou PZ smerom do obce Malé Leváre, kde pred rodinným domom číslo 357 vozidlo zastavil, vystúpil z miesta vodiča a dal sa rýchlo na útek smerom k rodinnému domu číslo 357 so zdvihnutými rukami, pričom kričal, že on nešoféroval, ale potom zastal a bol obmedzený na osobnej slobode hliadkou PZ, následnou lustráciou bolo zistené, že obvinený vozidlo viedol napriek tomu, že mu rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/68/2018 zo dňa 27.03.2019, právoplatným dňa 27.03.2019 mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 4 roky a doba výkonu tohto trestu v čase posudzovaného skutku neuplynula.

Za to mu bol podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 mesiacov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu súd prvého stupňa uložil aj trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 2 roky. Zároveň súd prvého stupňa podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Malacky sp.zn. 0T/52/2021 zo dňa 06.09.2021 a nadväzujúce rozhodnutia, ktoré zrušením stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote dňa 13.05.2022 obžalovaný odvolanie smerujúce proti výroku o treste, ktoré odôvodnil tým, že vyhlásenie o vine učinil pod silným tlakom prokurátora a sľubu samosudkyne, nakoľko ju prosil v zúfalstve a strachu zo smrti jeho ťažko chorej družky, teda má za to, že dobrovoľne nasilu bol donútený urobiť vyhlásenie. Týmto žiada o nariadenie hlavného pojednávania a

o pribratie znalca z odvetvia psychiatrie z dôvodu náhleho psychického pohoršenia zdravotného stavu, nakoľko nevie a nechápe vlastného konania.

Prokurátor nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu obžalovaného, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručované.

Odvolačný súd po predložení veci nezistil žiadne vážne procesné vady konania predchádzajúceho napadnutému rozsudku, ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie na neverejnom zasadnutí, preto nariadil vo veci verejné zasadnutie, o ktorom upovedomil procesné strany.

Obžalovaný T. K. bol o verejnom zasadnutí upovedomený fikciou doručenia podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku, kedy bol zároveň upozornený na možnosť vykonania verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. V čase termínu verejného zasadnutia sa nenachádzal vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody, a preto nič nebránilo vykonaniu verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaného podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupca krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

K obsahu odvolania obžalovaného odvolací súd uvádza, že argumentácia obžalovaného sa týka predovšetkým výroku o vine napadnutého rozsudku, ktorému predchádzalo podľa jeho názoru nezákonné prijatie vyhlásenia obžalovaného o vine, nakoľko vyhlásenie o vine učinil pod tlakom prokurátora a sľubu samosudkyne. Odvolací súd konštatuje, že z ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku vyplýva, že v rozsahu priznania viny nie je výrok o vine postavený na prijatí vyhlásenia viny obžalovaným napadnuteľný odvolaním. Z vyššie citovaného ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku je zrejmé, že revízna povinnosť odvolacieho súdu je okrem odvolacích námietok rozšírená aj o také vady rozsudku či konania, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. So zreteľom na obsah odvolacích námietok sa javí byť najbližším dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t.j. porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku je vo vzťahu k § 317 Trestného poriadku lex specialis, pretože upravuje špecifický procesný postup, pričom umožňuje podanie dovolania výlučne podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z tohto dôvodu odvolací súd preskúmal konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku z hľadiska dodržania práva obžalovaného na obhajobu pri postupe súdu prvého stupňa podľa § 257 Trestného poriadku a zistil nasledovné skutočnosti:

Prokurátor podal dňa 22.05.2021 obžalobu na T. K. pre prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe uvedom vyššie v tomto odôvodnení. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 30.09.2021, kedy bol obžalovaný zastúpený obhajcom Mgr. Petrom Svitokom, po prednesení obžaloby prokurátorom samosudkyňa o. i. poučila obžalovaného o účinkoch vyhlásenia viny, či nepopretia trestnej činnosti v zmysle § 257 Trestného poriadku, na čo obžalovaný reagoval vyhlásením, že: „som vinný zo spáchania skutkov v obžalobe.“ Následne obžalovaný kladne zodpovedal na každú z otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku. Obhajcovi obžalovanému a prokurátorovi bolo umožnené zaujať stanovisko k vyhláseniu obžalovaného T. K., pričom obaja navrhli vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny prijať. Súd prvého stupňa uznesením podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného T. K. o vine prijal s tým, že v tomto rozsahu dokazovanie nevykoná a vykoná len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste.

Odvolačný súd konštatuje, že v procese vyhlásenia obžalovaného T. K. o vine podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku nezistil žiadne porušenie zákona ani formálnym a ani materiálnym spôsobom. Výkon práva

obžalovaného na obhajobu bol bez akýchkoľvek reštrikcií dodržaný, obhajca sa na hlavnom pojednávaní zúčastnil, obžalovaný mal možnosť sa s ním radiť o akejkoľvek procesnej otázke, na otázky samosudcu obžalovaný odpovedal jednoznačne, svoje vyhlásenie viny dokonca spontánne rozviedol, na zákonné otázky odpovedal tiež jednoznačne. Ani procesný postup súdu po vyhlásení obžalovaného žiadnym spôsobom neodporoval zákonu a neporušoval právo obžalovaného na obhajobu. A napokon odvolací súd nezistil ani iné zákonné formálne nedostatky, ktoré by bránili prijatiu vyhlásenia. Samosudca v súlade so zákonom zisťoval stanovisko obhajcu i prokurátora k vyhláseniu obžalovaného, obaja ho jasne aj zaujali. V čase vyhlásenia obžalovaného o vine neboli dané žiadne dôvody mať pochybnosť obžalovaného o spôsobilosti sa riadne obhajovať či orientovať sa v čase a priestore, keďže prvú zmienku o náhlom zhoršení psychického stavu obžalovaný uviedol až vo svojom odvolaní podanom dňa 13.05.2022, t. j. 9 mesiacov po tom, čo obžalovaný učinil vyhlásenie o vine.

Z pohľadu dodržania práva obžalovaného na obhajobu teda odvolací súd uzatvára, že žiadne porušenie práv obžalovaného nezistil, a preto výrok o vine napadnutého rozsudku nie je možné z dôvodov uvedených v odvolaní napadnúť odvolaním a ani dovolaním, a preto nemožno rozširovať revíziu povinnosť odvolacieho súdu v tomto smere a meritórne preskúmať argumenty obžalovaného. Výrok o vine nadobudol právoplatnosť vyhlásením napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preskúmal výrok o treste napadnutého rozsudku ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku.

Z listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní k osobe obžalovaného vyplýva, že obžalovaný má šesťnásť záznamov v registri trestov, štrnásť odsúdenie je rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. OT/52/2021, zo dňa 06.09.2021, právoplatným dňa 12.01.2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/81/2021.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd síce zistil pochybenie vo výroku o treste napadnutého rozsudku v časti ukladania súhrnného trestu, avšak nakoľko súd prvého stupňa pochybil v prospech obžalovaného, odvolací súd v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku nemohol bez odvolania prokurátora nedostatok napraviť. Súd prvého stupňa nesprávne ukladal obžalovanému súhrnný trest vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Malacky sp.zn. OT/52/2021 zo dňa 06.09.2021, pretože trestný čin spáchaný dňa 20.05.2021, pre ktorý je obžalovaný v tomto konaní stíhaný, nie je v súbehu s trestným činom, ktorý obžalovaný spáchal dňa 16.06.2021, a za ktorý už bol obžalovaný právoplatne odsúdený uvedeným rozsudkom Okresného súdu Malacky. Okresný súd zrejme opomenul, že viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol vyhlásený, súdom prvého stupňa, odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin (R8/1974), pričom trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku a účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu obvinenému. Súbeh prejednávaneho skutku spáchaného dňa 20.05.2021 s trestným činom spáchaným dňa 16.06.2021, bol z časového hľadiska prerušený doručením trestného rozkazu sp.zn. OT/43/2021 dňa 24.05.2021. Keďže skutok zo dňa 16.06.2021 sa stal až po doručení trestného rozkazu sp. zn. OT/43/2021, ktorý má účinky vyhlásenia rozsudku, nemôže byť v súbehu s trestným činom spáchaným pred doručením tohto trestného rozkazu, ale jedná sa o všeobecnú recidívu, ktorú treba postihovať samostatným trestnom. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolací súd nemal dostatok kompetencie na korekciu, pretože nemohol zhoršiť postavenie obžalovaného, a teda v ďalších úvahách vychádzal z právnych záverov prijatých súdom prvého stupňa pri výroku o treste, hoci neboli správne.

Súd prvého stupňa v súlade s § 38 ods. 2 Trestného zákona zisťoval priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, pričom zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona spočívajúcu v priznaní k trestnej činnosti a oľutovaní jej spáchania a priťažujúce okolnosti uvedené v § 37 písm. h), nakoľko postihoval obžalovaného za dva prečiny (prečiny marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona) a § 37 písm. m) Trestného zákona, ktorá vyplýva z početných odsúdení obžalovaného za úmyselnú trestnú činnosť pred spáchaním v súčasnosti postihovaných trestných činov. V zmysle uvedeného nastala u obžalovaného prevaha počtu priťažujúcich okolností nad počtom poľahčujúcich okolností v pomere 2:1.

Pri úvahách o druhu trestu aj odvolací súd dospel k záveru, že osoba obžalovaného, ktorý je všeobecným i špeciálnym recidivistom, neumožňuje uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody, a to nielen so zreteľom na široký diapazón jeho predchádzajúcich odsúdení a opakovaný výkon nepodmienečných trestov bez zjavného výchovného efektu, ale aj preto, že súhrnný trest nesmie byť v zmysle § 42 ods. 2 Trestného zákona miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom, pričom sa u obžalovaného jednalo o trest nepodmienečný. Uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody nemôže smerovať k naplneniu zákonného účelu trestu, najmä jeho ochranej a morálnej funkcie.

Súd prvého stupňa zákonným spôsobom zvýšil spodnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v § 348 ods. 1 Trestného zákona z 0 mesiacov až 2 roky na 8 mesiacov až 2 roky, a uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 mesiacov, čo je pri spodnej hranici trestnej sadzby. Odvolací súd považuje trest odňatia slobody v tejto výmere, za mierny a nie celkom zohľadňujúci možnosti nápravy obžalovaného, pre nedostatok odvolania prokurátora však nebolo možné pred odvolacím súdom tento sprísňovať, pretože odvolanie podal len obžalovaný (zákaz reformationis in peius). Uložený trest sa však nevymyká z medzí zákona.

Zákonu zodpovedá výrok o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, ako aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 2 rokov, keďže obžalovaný sa žalovanej trestnej činnosti dopustil v súvislosti s vedením motorového vozidla.

Odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody pre zmenu ktoréhokoľvek z napadnutých výrokov rozsudku, a preto odvolanie obžalovaného T. K. ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.